

2BOBULE

nevinně o víně
podruhé

IVAN ČERNÝ

O knize

Ve francouzském šarmu a italské rozpustilosti se odehrává děj druhého dílu Bobulí. Taková je i kniha, v níž se opět setkáme se známými rošťáky. První prchá z dosahu hoteliérského páru, jemuž přivedl dceru Marii „do neštěstí“. Kde jinde by se měl skrýt než ve Višňové, kde jeho parťák našel sám sebe a kde se na dědově pozemku se snaží vyrobit jedinečné slámové víno? O silném vztahu ke Klárce ani nemluvě. V patách má mladý „Casanova“ nejen běsnící rodiče Marie, ale i najatého „likvidátora“, nešiku a smolaře. Všichni se sejdou ve vesnici, aby tam mohl vyvrcholit hon na nezbedníka, který do svého maléru zase vtáhl kamaráda. Oba nakonec visí za špičky prstů nad propastí, symbolickou i skutečnou. Pád do ní je neodvratný. Kniha je doplněna bohatou obrazovou přílohou.

O autorovi

Ivan Černý

(*1949)

Novinář a publicista. Vstoupil do literatury v roce 1976. Z jeho tvorby připomínáme tyto tituly: *První kolo*, *Obyčejná dobrodružství*, *Přístav bez lodí*, *Byl jednou jeden Vlasta*, *Krutý scénář*, *Kolik podob má láska*, *Pražský Modrovous* či *Zločiny z lásky, vášně a zvrhlosti*. Řada jeho povídek a novel vyšla v nejrůznějších sbornících, jako třeba v knize *Nevěry*, kde se prezentoval s desítkou současných předních českých autorů. V autorské dvojici s žurnalistou Jiřím Bartošem napsal pro turistické nakladatelství Olympia průvodce Bulharskem. Dnes mimo jiné pracuje na rukopisu vzpomínek fotografa osobností Miloše Janouška na českého legendárního herce Oldřicha Nového (jemuž byl na sklonku umělceva života Janoušek osobním tajemníkem). Dokončuje knihu *Po stopách pravoslaví na Balkáně*, kdy podklady čerpal z reportážní cesty při práci na dokumentárním filmu pro ČT.

Ivan Černý je v současnosti předsedou České asociace novinářů a publicistů cestovního ruchu.

Ivan Černý

2bobule

CARPE DIEM

2016

Ivan Černý

2bobule

Tituly ve verzích pro iPad najdete v aplikaci **Carpe Diem Online** (ke stažení zdarma v App Store).

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu nebo v aplikaci. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Ivan Černý, 2016

© Carpe diem, 2016

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic

ISBN 978-80-7487-175-7 (epub)

ISBN 978-80-7487-176-4 (mobi)

ISBN 978-80-7487-177-1 (pdf)

Den jako stvořený pro zabítí

Prvorepublikové sídlo, spíš záměček než vila uprostřed stinné zahrady s bazénem pro hosty, je tím pravým místem pro vybranou klientelu. Z blízkého golfového hřiště se nese potlesk za zvláště dobrý odpal. Na terase hotelu se mezi hosty tiše a diskrétně pohybují servírující číšníci v decentních uniformách.

„Pozor,“ zbytečně upozorňují jeden druhého, „šéf je tady!“

Po pěšině vysypané říčními oblázky kráčí k restauraci podniku prošedivělý elegán. Ostře řezané rysy obličeje, široká ramena napínají oblek z kvalitní látky. Jestřábím zrakem kontroluje všechny maličkosti, neboť dobře ví, že jen spokojený host se vrací jak ti přísloveční dobří holubi.

„Kocúrik se nese jako tygr...“ ucedí jeden z obsluhujících k druhému a společně zdraví majitele podniku a šéfa v jedné osobě úklonem hlavy. Kocúrik jejich gesto opětuje a v duchu si píše do paměti, že na stolcích jsou vázičky s vadnoucími květy. Jak dlouho je budu učit, aby je včas měnili? Směna bude o pět stovek lehčí. A co ty ubrousky na stole? Zastaví, a sám je upravuje.

Zahradou se nese dívčí štěbetání. K hotelové restauraci se blíží roztomilá trojice. Kocúrik se sám pro sebe pousměje. Ze zadu lyceum, ze předu muzeum, jak říkával jeho drahý papá. Ale úsměv ho nic nestojí, dámy ho umí ocenit, zrovna tak, jako dobrou kávičku s dezertkem. Na nějakou tu korunu pak při placení nehledí. A jak dobře Kocúrik ví, halíře dělají talíře.

„Dobrý den, mé dámy!“ láme se v pase.

„Pan hoteliér, a osobně...“ jsou potěšeny jeho zájmem.

„Ráčíte na kávu? Děláme více jak třicet druhů. Dovolil bych si doporučit irskou s kapkou whisky...“

„Dáme na vás, pane řediteli...“

„...a k tomu bych neváhal nabídnout specialitu podniku, o které si dovolím říci, že je lepší než Sachrův dort!“

„Ale co naše linie?“ chichotají se roztomilé dámy.

„Je v nejlepším pořádku a nic ji nemůže ohrozit. Račte za mnou...“

Kocúrik své stálé zákaznice nasměruje na terasu, kde je nádherný výhled. Usměje se sám pro sebe při vzpomínce, jak mu tady kdysi udělala skandál jedna ze zákaznic staršího věku, když ji doporučil k vídeňské kávě rakvičku.

„Příjemný člověk...“ víc cítí než slyší pochvaly, kterými ho za zády trojice hodnotí.

„A fešák!“

Kocúrik si ze zvyku vjede hřebenem prstů do vlasů a upravuje perfektní účes stříbrných vlasů. Ještě kontroluje prsty uzal kravaty. Téměř neznatelným gestem pak přivolává jednoho z číšníků a směřuje ho na terasu k nově příchozím. Sám zamíří do kuchyně. Dobře ví, že jeho osobní přítomnost je tady nutná od rána do večera. Jinak – majitel chudne a personál bohatne.

Království šéfkuchaře svítí vyleštěným chromem. Doslova by se zde dalo jíst z podlahy.

„Tak jak to jde, vážení?“ ředitel se zastavil mezi dveřmi, aby měl přehled, kdo co dělá.

Šéfkuchař i pomocníci znejistěli. Opětují pozdrav. Šéf má respekt, to se musí nechat.

Nedej bože, aby našel někde špinavou utěrku, dostatečně nevycíděnou pánev, nebo dokonce nekvalitní potraviny.

Vyzná se i v samotném vaření, což vzápětí dokazuje.

„Králičí bujón?“ nahlíží pod pokličku jednoho z hrnců.

Šéfkuchař přikyvuje a podává řediteli sběračku k ochutnání.

Kocúrik košťuje, poválí na jazyku a mlaskne, chce to ještě trošku muškátového oříšku.

„Ale nepřehnat! Polévka by pak zhořkla!“

„Ještě máslo?“ ptá se šéfkuchař, spíš jen aby řeč nestála.

„Myslím, že není třeba...“ zavrtí hlavou Kocúrik a spokojeně mlaskl, „povedla se. Už se těším, jak si ji dám v poledne. S pěkně smaženou houstičkou...“

Šéfkuchaři se obličejem rozlil spokojený úsměv, pochvala od šéfa ho těší. Toho již méně, když za jedním z pracovních stolů objeví zapomenutý kbelík s mopem. Výstražně zvedne ukazovák, kuchařský pomocník spěchá ten nedostatek napravit.

„Detaily, prosím, pozor na detaily!“ zahučí ředitel a udělí čelem vzad.

„Ten je horší než hygiena...“

„Nojo, ta dá akorát pokutu, on tě hned vyrazí!“ baví se personál kuchyně po jeho odchodu.

„Umí bejt náramně tvrdej!“ přikyvuje šéfkuchař, který zde pracuje nejdéle. „Zažil jsem ho, když ho namíchl jeden z kuchtíků a on mu klidně vrazil ruku do horký polívky!“

„Nekecej! Co provedl?!“

„Kradli mu maso. A držel mu jí tam tak dlouho, dokud mu neprozradil, s kým to dělal...“

x x x

Kocúrik nechal kuchyň za zády a zamířil do patra hotelu. Stěny chodby zdobí dobové rytiny, kroky tlumil perský běhoun. V rozích schodiště drží stráž rytířská brnění na stojanech. Zámecký interiér dokreslovalo paroží i repliky středověkých zbraní, včetně kuší.

Dveře s mosaznou klikou a secesním rámečkem s nápisem OFICE jsou v prvním patře, hned proti schodišti. Ředitel se během chůze ani nezdýchá. Jen si povolil knoflíček u saka. Svalnatý hrudník dává znát fyzickou sílu. Kocúrik jen symbolicky zaklepe kloubky prstů a vstupuje do kanceláře hotelu, kde krájuje jeho paní. Právě podepisuje účetním nějaké faktury. Pohladí manžela pohledem, ten ji jemně políbí.

„Krásný kostýmek!“ pochvává. „A padne ti jako ulitý...“ pohledem oceňuje štíhlou postavu své půvabné choti.

Jen on ví, že je jí pětáctýřicet, klidně by mohla říkat, že je jí o deset méně.

„Děkuji, drahý...“ oceňuje jeho pochvalu.

„To není pochvala, to je fakt, miláčku,“ myslí svá slova vážně. „Jsem šťastný muž. Mám krásnou choť, prosperující hotel, báječnou dceru...“

„Ano... ano...“ přikyvuje paní Kocúriková poněkud nepřítomně.

„Máš báječnou dceru...“

„A copak vlastně dělá?“

„Marie?“ zeptá se manželka.

„Máme jich snad víc?“ podiví se otázce ředitel. „Jistěže Marie. Co vlastně dělá?“

Kocúriková hodí hlavou a pokrčí rameny. Co by asi dělala po ránu?

„Je nahoře. Myslím, že se učí francouzštinu. Ne abys ji zase rušil!“

„Jak by tě to mohla napadnout...“ ohradil se Kocúrik. „Já a rušit Marii? Zvláště když se učí? Ta naše holčička malá, jednou to tady po nás převezme...“

„Promiň, musíme dodělat ty faktury...“ vrací se paní Kocúriková k práci, od které byla manželem vyrušena.

„Nebudu zdržovat,“ přikývne Kocúrik a odchází.

Na chodbě se zastaví. Neuškodí, když se na Marii jen jukne. Pozdraví ji, popřeje hezký den a zeptá se, jak ji jde studium. Bez francouzštiny by byla v oboru gastronomie a hotelnictví jako bezruká. Chce ji poslat do Paříže na zkušenou, jak se říkávalo za jeho dědy. Karlovarskou střední hotelovku zvládla na jedničku, ale zahraniční zkušenosti jsou přece jen zahraniční zkušenosti. Má s ní velké plány. Přejde čas a předá ji rodinný podnik. Již otec otce byl hoteliér, on šéfoval čtyřhvězdičkovému podniku už za bývalého režimu, až přijde čas, ředitelkou tady bude Marie Kocúriková. Alespoň k něčemu je ta emancipace dobrá, když mu osud nedopřál syna.

V myšlenkách o předávání štafetového kolíku rodu Kocúrikových zamířil ředitel do druhého patra, kde bylo vyhrazené křídlo pro bydlení rodiny, včetně dětského pokoje. Za rohem chodby mu zahradila cestu pokojská s vozíkem čistících prostředků. Rázně se rozhání smetáčkem na pavučiny, které strhává z paroží mocného dvanáctáka. Z pojízdného stolku, kde má mezi saponáty i tranzistorové rádio, hřmí „pecky zlatých šedesátých“.

„Dobrý den, pane šéf...“ vyjekla překvapením uklízečka. „Ty potvory pavouci se sem vyšplhají po zdi hotelu po břečťanu...“

„Prokrista pána, osobo...“ zamračí se ředitel. „Zeslabte to, nebo hned raději vypněte! Rušíte mojí dceru. Učí se jazyky! A vy ji vyhráváte rovnou za dveřmi...“

„Já... já se omlouvám... už mizím, pane šéf...“

Dává se na ústup pokojská. Nemotorně se snaží otočit vozík na úzké chodbě, ale ten se ji zablokuje o stěnu. Kocúrik ji pomáhá, aby mohla vyjet zpět ke schodišti. Konečně uklízečka couvá ke schodišti, ředitel ji popohání očima. A netuší, co se děje za jeho zády.

Dveře pokoje jeho dcery se otevírají. Vychází z nich mladý muž. Kalhoty má již zapnuté, ale košili ještě ne a sako dokonce drží v ruce. Stejnokroj prozrazuje jeho povolání, mládenec je jedním z hotelových číšníků!

„Jirko...“ zastavuje ho mezi dveřmi dívčí šeptání. „bylo to moc krásné...“

„Tak já se zase někdy stavím...“

Kocúrik se otočí a nevěří nejenom vlastním uším ale ani vlastním očím.

„Ještě pusinku, na rozloučenou...“ žvatlá zamilovaně Marie a na okamžik Jiřího vtáhne opět do pokoje.

Kocúrik lapne po dechu. Srdce se mu rozbuší v rytmu před chvílí slyšeného rokenrolu. Před očima se mu rozeběhnou červené kruhy. Zaskřípe zuby. To snad není pravda. Nějaký hejsek mu chodí za dcerou. A ke všemu je to jeho vlastní číšník! Tomu tedy udělá krátký konec! Sáhne bez zaváhání po halapartně u rytířova brnění a pevně ji sevře v dlaních.

Nic netušící číšník Jirka vyjde z pokoje. Je to vysoký, štíhlý mladík s pohlednou tváří a živýma očima. Se spokojeným úsměvem si olízne rty, jakoby si něco velmi hezkého připomínal a upravuje se. Zapíná si košili, upravuje motýlka ve služební vestě a tváří se náramně spokojeně.

„To tedy byla lekce francouzštiny!“ tváří se jako mlsný kocour.

„Ty lumpo!“ zahřmí chodbou. „Udeřila tvoje poslední hodinka!“

Jirka se otočí a vidí ředitele, jak na něho míří středověkou zbraní. Že se nejedná o vtip ani legraci je ihned jasné. Ten člověk mě chce zabít! bleskne mu hlavou a pud sebezáchovy začíná pracovat na plné obrátky. Cožpak jsme v Kalábrii nebo na Sicílii? pomyslí si.

Snad se toho tolik nestalo. Jen jsme spolu spali neoddáni, no to je křiku. Ale pro jistotu – kdo uteče, vyhraje.

Staré dobré heslo, které ho ještě nikdy nezklamalo.

Jirka se nezdržuje chůzí ani během, ale skočí na zábradlí a sjeďe dolů rychlostí blesku. Přistání nepatří mezi hladká, podaří se mu totiž srazit jednou ranou hned dva kolegy. Hra na kuželky to ale rozhodně není, jak dosvědčuje vržená halapartna, která ho minula jen o pár decimetrů.

„Stůj ty loťe!“ marně za ním křičí Kocúrik a bere za ním schody dolů po dvou.

V hale stojí jeho manželka. Vytřeští oči a hledá vysvětlení, proč honí její manžel s halapartnou v ruce personál. Kocúrik je sice horké zboží, jak o něm leckdo říká, ale že by se zas až tak rozčílil nad nějakou číšnickou chybou?

Jirka zakličkuje, cítí v zádech ředitelův dech. Přidá na tempu a prchá ke kuchyni, což je jediný možný ústup. Snad se mu tady podaří zmizet zadním východem ven. V kuchyni se ale jeho náskok zmenšuje, neboť mu v útěku překáží jak stoly a sporáky, tak nic netušící kuchtíci. Kocúrik mívá stojan držáku na nože. Nezáváhá ani vteřinku a vyzbrojuje se velkým dranžírákem, jak říká jí porcovacímu noži kuchaři. Ten se teď v ředitelově ruce mění v děsivou zbraň. Ve vhodné chvíli po Jirkovi nůž hodí s úmyslem ho zabít. Pronásledovaný uhýbá a schová se za roh za dveře, do kterých právě vchází kuchař s pečeným selátkem. Nůž se zaboří pečínce rovnou mezi oči.

Překvapený kuchař je na smrt vyděšený a strachy ztrácí vědomí. Jirka stačí chytit táč omdlívajícího kolegy a s pečením vběhne do restaurace.

„Před lidma mě přece nezapíchne...“ doufá v duchu a snaží se neztratit glanc.

Hosté restaurace nemají tušení, o co jde a někteří číšníka s pečeným seletem na podnose vítají potleskem.

Ten se křečovitě usmívá a vykřikuje:

„Pozornost podniku, vážení! Nenechte se prosím pobízet...“

Kocúrik zabrzdí těsně u dveří a uvědomuje si situaci, kdy nemůže před hosty dělat žádné scény, natož pak zabít svůdce dcery. Upravuje si účes známým pohybem

ruky, zapíná sako a nasazuje profesionální úsměv.

„Všechno v pořádku, vážení?“ přemáhá se a snaží se, aby hosté nic nepoznali.

Ti zvedají skleničky na jeho počest a hlásí se o porci selátka. Jirka jim vyhovuje a hledí, aby byl od šéfa co nejdále.

Pomůže mu i paní Kocúriková, která se, rovněž usmívající, omluví, že musí s manželem vyřídít v kanceláři neodkladnou věc. A v závěsu spolu odcházejí mimo doslech hostů.

„Ty jsi se dočista zbláznil. Co to všechno má znamenat?“

„Ty nevíš, co já viděl! Já toho zmetka uškrtním, ten bude koukat!“

„Prosím tě, nech toho. Nedělej ostudu!“ tlumí manželka hlas.

„Víš, že byli spolu na pokoji? A možná, že celou noc! To mu nedaruju, to si piš!“

„Nepřeháníš to trochu? Vždyť jsou mladí...“ snaží se paní Kocúriková o rozumnou řeč. „A je jiná doba, než byla za našich babiček...“

„Co to říkáš?“ Kocúrik odmítá všechny argumenty. „Marii jsme přece nevychovali pro takového... takového...“ nejraději by si odplivl. „Naše dcera má před sebou jinou budoucnost...“

„Ale můj milý...“ chce manželovi paní Kocúriková něco říci, on ji však nepustí ke slovu.

„Já ho zkrátka zabiju. Pusť mě na něj...“

Kocúriková ho ale pevně drží pod paží. Kocúrik se marně snaží vyprostit. Přitom sleduje Jiřího, který doservíroval pečeni a s úklonami se hostům poroučí. Míří k zadnímu východu, aby unikl hrozícímu nebezpečí, dokud to ještě jde. Kocúrik se po chvíli z manželčina sevření vykroutí a vycení útočně zuby.

Kocúriková vidí, že je zle. Ted' už ho neudrží, i když se o to snaží šokujícím přiznáním:

„Pavle, musím ti říci něco velmi důležitého...“

„Až za okamžik... až ho zardousím!“ napíná svaly k poslednímu útoku ředitel.

„Pavle... přece neuškrtíš budoucího tátu svého vnoučete?!“

„Cože? To mi ani neříkej. To je dvojnásobný důvod k zabití!“ zaúpí Kocúrik.

Přestane brát ohledy na dobrou pověst podniku a vyrazí s řevem útočícího tygra na Jiřího, který vybíhá ze sálu.

Hosté je sledují částečně vyděšení, částečně pobavení. Kocúriková se snaží vše vyžehlit pokynem:

„Panstvo, pokud dovolíte, koňak pro všechny na účet podniku!“

x x x

Jirka vyběhne z hotelu, strhává ze sebe sako a vestu, oblečení mu překáží v pohybu.

Nezdržuje se hledáním cesty a pospíchá přes trávu a dětské hřiště. Jsou zde dvě maminky s dětmi, které schovávají v náručí a vyděšeně hledí, jak starší muž honí mladšího. Jiří kličkuje mezi dětskými atrakcemi, skluzavkou, prolejšačkou i kolo-točem. Kocúrik je však ve formě a pomalu zkracuje mladíkův náskok.

Honička pokračuje zahradou, v grilovacím prostoru Jirka porazí obsluhu a neúmyslně podpálí převržený alkoholický nápoj. Chytanou mu kalhoty, o pár okamžiků i přibíhajícímu Kocúrikovi. Oba svorně zamíří k bazénu, aby se nepopálili.

„To je ale legrace...“ sleduje honičku trojice postarších dam z terasy, dopíjející svou tradiční dopolední kávičku.

„Co všechno pan ředitel neudělá pro pobavení hostů...“ libují si. „To je přece hotový kabaret. Lepší než grotesky s Chaplinem...“

Jiří díky strachu o život ale přeplove bazén přece jen dřív, než mstitel Kocúrik. Ke zdi zahrady mu zbývá pár metrů. Kocúrik

už jen sleduje, jak se na ni vyšvihne a skáče na druhou stranu.

Ředitel zklamaně mávne rukou.

„Jedna nula pro tebe, parchante!“ přiznává. „Ale počkej, ještě není všemu konec!“

Promáčený odchází do kanceláře, nedbaje na udivené pohledy zvědavců. Tam usedne k telefonu a vytáčí jisté číslo.

„Halo...“ po chvíli vyzvánění se ozve na druhém konci drátu hlas.

„Ale to jsem já. Potřebuju pomoc...“

„Kdy, kde, koho?“

„Jde o jednoho z mých lidí...“ ušklíbl se Kocúrik. „Jiří Klodwig, číšník, takový floutek. Víte, co máte dělat, že ano...“

„Spolehněte se...“

„Ale prosím vás, ne jako posledně...“ Kocúrik si na okamžik zavzpomínal, že se to minule v podobném případě příliš nepovedlo.

„Tentokrát se spolehněte, pane Kocúrik!“

„A kdo to udělá?“

„Pan Tichý...“

„Pan Tichý? Kdo to je?“ zavrtěl se nespokojeně Kocúrik. To jméno příliš důvěry nedávalo. „Aha...“ kývl u sluchátka. „Lepší je nevědět... chápu... dobře...“

Konečně se uklidnil. Teď věci dostanou ten pravý spád. Každému, co si zaslouží. Toho bohdá nebude, aby si zkazila Marie život s nějakým číšníkem, otřásl se odporem. Jeho dceruška si vezme sobě rovného. A co to říkala manželka? Že by měl být dědou? To přece nemyslela vážně.

Ještě je pořád čas, dát věcem správný řád.

Na to může vzít jed. Jirka to má spočítané. Marie si možná popláče, ale v Paříži brzy zapomene.

Víno chce jemnou péči...

Den jako malovaný. A z pozorovací věže uprostřed zelené moře vinic je líbezný kraj jako na dlani. Dělo na plašení špačků, kteří dokáží zlikvidovat úrodu během několika hodin, dosud

jen významně mlčí. Jeho čas teprve přijde. Zatím jsou vinohrady v rozpuku. Na sklizeň si ještě milovníci moravského vínečka počkají. Jaká asi letos úroda bude? Svě si řekne počasí, ale především to záleží na hospodáři.

Z dálky se nese cimbálová muzika, nebo je to vyzvánění zvonů až z Mikulovského kostela? Tak či onak, obojí patří k vinicím na Pálavě jako poctivě ukutá motyka k jasanové násadě. Tou ještě před pár okamžiky kypřil půdu u jednoho z řádků viniční trati Honza, Jenda či Janíček, jak ho střídavě oslovuje Klárka, krásná jako ušlechtilý keř vína v květu. Může mu být slabých osmdvacet let, děvčeti o pár méně. To se teď zručně ohání ostrými zahradnickými nůžkami, zastřihuje přerostlé výhonky vinné révy.

Srdce se při pohledu na ty dva směje. O tom, že patří k sobě se nedá pochybovat.

„Páni...“ prohlíží si Honza listy jedné z hlav. „Funguje to!“

Klárka pohodí hlavou, až se jí dlouhé vlasy rozstříknou do svatozáře a orámují úsměvem prosvícenou tvář. V té chvíli připomíná madonu z reliéfu na nedalekých Božích mukách. Má radost, že on má radost.

„Nad čím jásáš, ty biovináři?“

„Jeden brouk nemá rád druhého a je to. Na jejich likvidaci nepotřebujeme chemii. Vyřídí si to mezi sebou sami...“

„Hmmm...“ protáhne Klárka významně. „Ty holt víš nejlépe, jak na škůdce!“

„To je všechno? Neslyším žádnou chválu!“ zazubí se Honza.

„A co uděláš s těmi brouky, kteří tu bitvu vyhraju, a budou pak mít všechno pro sebe?“

„To jsou mi otázky!“ zrozpačítí z otázky. „To se uvidí...“

Klárka pokračuje ve stříhání, k dlouhým opáleným nohám ji padají větvičky vinné révy. Honza ji hladí očima a láká k polibku, vždyť sladké milování na vinici nikdy nemůže uškodit. Zvláště pak po ránu.

Klárka se mu se smíchem se mu vymkne z náručí. Varuje, že by se na sousední vinici mohl objevit její otec.

„Hele, ty génie, což takhle přidat na tempu a trochu pracovat.“

Jinak nebudeš nikdy hotovej...“

„Tak já ti něco řeknu...“ rozhodí Honza rukama. „Víno chce jemnou péči, jak říkával děda. Nehce to ukvapený rozhodnutí. Já právě vytvářím na vinici křehkou biologickou rovnováhu...“

Na důkaz svých slov se opře do vozíku, až po okraj naplněného zralým chlévským hnojem, se kterým doslova hýbají červené žížaly. Honza si jich pár položí na dlaň

„Fuj, hned to zahod!“ štítí se děvče.

„Lidi jim říkají hnojňáci, ale původem jsou to kalifornské žížaly...“ poučuje Klárku.

Boří do humusu vidle a sype ho keř od keře ke kořenům hlav. A vypráví, že tyhle „slizouni“ jsou mimořádně důležití. Proženou svým zaživačím traktem chlévskou mrvu i biologický odpad, urychlí tak zrání hnoje a navíc, po prohnojení a tudíž přemístění do vinice, půdu prokypřují.

„Jsou to úderníci. Dělají čtyřiaadvacet hodin denně, a nechtějí žádnou mzdu...“ chechtá se sám svému vtipu.

„Ty jsi na tom prakticky stejně!“ přikývne Klárka. „Raději mi řekni, z čeho chceš opravit barák po dědovi. Střecha je jako cedník, o vymoženostech jako tekoucí voda ani nemluvě...“

„Neboj, lásko...“ je si naprosto jistý. „Jedna dvě úspěšné sklizně a jsou z nás milionáři!“

Z dálky se nese klapot motoru, vinicemi se blíží traktor, rozprašující postřik. Honza vrtí hlavou, chemie na vinice nepatří. To je přece jasné. Jeho viniční trať je ale těsně vedle sousedovy výměry, takže přibližující stroj postříká i jeho víno.

„No to snad ne!“ rozhodí v gestu marnosti ruce Honza.

Náhly nápor větru přinese tekutinu z rozprašovačů až na něho.

„To snad chce, abych povyrostl i já, ne?“ utírá si s odporem tvář orosenou dávkou postřiku. „Já přece nejsem podměrečnej!“

Traktor brzdí u strážní budky. Za volantem vidíme kulatou dobromyslnou tvář Klářina otce. Vězí v sepraných montérkách a vybledlé flanelové košili.

„Pane Michalica,“ zdraví Honza muže, který s záupným a kletbou na bolavá kolena seskočí ze stupátka traktoru. „Svoje

si chemizujte jak chcete, ale moje laskavě vynechte. Ted' abych zase začal znovu..."

„Nazdar. Snad se toho tolik nestalo..."

„Ani netušíte. Ujždí vám vlak. Budoucnost je ve biovínu. Vykášlete se na chemii. Nebo zjistíte, že moje víno se bude prodávat za dvojnásobek co vaše. Protože bude ekologické a tím pádem i zdravé! A vyhledávané!“

„Hele,“ obrátí se otec na dceru. „Kuře by chtělo kohouta učit hrabat!“

„Komu není rady, tomu není pomoci!“ zamračí se Honza. „Skoro bych se nedivil, kdybyste do vína lil fridex, aby vám šel na odbyt..."

„Tak bacha,“ zvažnil Michalica. „Takový praktiky necháme chemikovi Kozderkovi, ne? Já tak maximálně křísnu Pražákům druhák vodou..." směje se upřímně. „Abych mohl tady Klárce dostavět dům, když ty se k tomu nemáš. Radši se starej o tu svou pastoušku..."

Slovní šerm však utichne stejně tak rychle jako začal. Michalicu přes výhrady k biovínu zajímá, jak a čím vlastně Honza hnojí.

„To tam dáváš zase ty kozí bobky?“

„Dneska ne...tý koze se...nějak nechtělo...tak jsem sehnal v dědině obyčejnej uleželej hnůj..."

„A funguje ti to vůbec? Nebo je to jak s tou tvou slámovkou?“ ušklíbne se Michalica a stírá si šátkem pot pod starou černou plstěnou hučkou.

Klárka si měří jednoho po druhém moudrým pohledem, ve kterém se zračí láska jak k otci, tak ke svému hochovi. Beze slova pak zamíří k dřevěné budce, a přináší odtud lněný ubrus po babičce, vyšívány lidovými ornamenty. Prostírá přímo na vinici na zem. Voňavý chléb, malý šrůtek špeku, nezapomene ani na malou skleničku ostrých papriček.

„Čas na gáblík, pánové..."

„Tomu říkám snídaně v travě..." zavtipkuje Honza.

Dělají si pohodlí, Michalica vyndá z kapsy vesty vinařský nůž.

Připomíná, že přesně takový našli nedaleko odtud archeologové při vykopávkách, kdy pátrali po desáté římské legii, která sem svého času přivezla první hlavy vína. Jeho tvar se za tisícovky let dodnes nezměnil.

„Tak co, jak je tou s tou tvou slámovou? Pochlub se, chlapče...“ ironicky zamrká mezi sousty na Honzu.

Ten se nemíní nechat vyprovokovat a neodpovídá. O to víc se věnuje jídlu.

„Ale tati...“ snaží se otce krotit dcera. „Při jídle se nemluví, jak říkávala naše stařenka...“

„Snad sem toho tolik neřek,“ ohradí se Michalica. „Konec-konců, žádněj učenej z nebe nespád!“

„A já je,“ mává Klárka rukama. „Nemůžeš změnit téma?“

„Já jen nevím, proč začne dělat to nejtěžší rovnou...“ ti dva se o Honzovi baví, jako by tam nebyl.

Ten se však nenechá vyvést z klidu. Zařizne si další sousto, vyloví ze skleničky feferónku a pak s klidem mezi sousty prohodí:

„Jenom pantáto počkejte, až to konečně doschne, to bude lahůdka!“

Michalica s osobní převahou, jištěnou půl stoletím vlastní vinařské praxe, a znalostmi, zděděnými z táty na syna, vyhrkne:

„Až...až...až ty dostaneš rozum, tak přestaneš dělat univerzitu, když si ještě nebyl ve školce. Dělat slámový víno není jen tak...“

Klárka začíná pomalu sklízet svačinu. Honza kontruje, že má na všechno knížky. Michalica se popadá smíchy za břicho:

„Z těch ale víno neuděláš!“

Klárka má sklizenou a oznamuje otci, že jedou do vsi.

„Pojedeš s náma, tati?“

„Ne, musím to tu dostříkat. Zastavte se někdy vy...“

x x x

Kocúrikův hotel je plný hostů, jako by se tady nikdy nic nestalo. Celkem vzato, rodinná bouřka nikoho nezajímá, a že pan

šéf honil číšníka? Asi měl pro to důvod. Údržbář rychle opravil halapartnou poškozené zábradlí a ostění v hale. Jen číšníci reptají, o práci zmizelého kolegy Jiřího se musí podělit. Zdá se, že nikdo z personálu neví, kam uprchl. Krvežíznivého Kocúrika to ale nesmírně zajímá. A mobilem urguje „deraterizátora“: „Tak už něco víte? Máte nějaké bližší informace o jeho pohybu?“

„Míří na Moravu...“ informuje ho zastřený hlas. „Našeho muže má v patách!“

„No, tak to bude v pořádku... oddechne si Kocúrik. „Proč ale zrovna na Moravu?“ klade otázku, na kterou nedostává odpověď.

„Konečně, proč ne na Moravu. Vždyť je to koneckonců jedno, kde ho dostanou...“ říká ředitel už sám sobě.

Hlas na druhém konci spojení se odmlčel. Kocúrik si není jistý, zda vůbec ještě slyšel jeho rozkaz, aby příště první volal on.

V myšlenkách o tom, co se vlastně stalo, a jak vše vyřešit, zamíří schodištěm k pokoji své dcery. I přes mohutné dubové dveře rozeznává dívčí pláč i konejšivý hlas matky.

Kocúrik přiloží ucho ke zdi, aby lépe slyšel. Úryvkům vět mezi vzlyky ale příliš nerozumí.

„Já... on... my... táta... opuštěná... už se nikdy nevrátí... všechno dobře dopadne...“ není z toho příliš moudrý.

Kocúrik rozvažuje, zda má vejít dovnitř. Velmi rád by sevřel dceru do náručí a otřel ji slzy z tváří. Nikdy nesnášel její pláč a v tom byl vždy zranitelný. Malé děti jsou malé starosti, velké děti znamenají velké starosti...vzpomněl si na staré pořekadlo. A Marie je právě teď v tom nejzranitelnějším věku. Musí ji ochránit, třeba proti její vůli. Však ona to časem, až dostane rozum, ocení.

S tím klukem udělají krátký proces. Bude to sice něco stát, ale nedá se nic dělat. Zaplatí, a tím to pro něho skončí. Nic bližšího o tom nechce slyšet ani vědět.

„Rodová krev není voda!“ vzdychne si sám pro sebe a sotva stačí uskočit od prudce se otevírajících dveří, kde ještě před

momentem neslušně šmíroval, aby zjistil, co se za nimi děje.

Na chodbě stojí jeho manželka, oči ji planou hněvem. Jediný pohled ji stačí, aby věděla, že manžel poslouchal.

„Tak jsi to slyšel na vlastní uši, ne?!“

„Nic jsem neslyšel. Jen brekot a tvoje konejšení...“ odsekne Kocúrik. „Co jsem měl vlastně slyšet?“

„Svatá prostoto,“ křičuje se jeho paní. „Marie si může oči vyplakat. Bulí, brečí... teď jsi asi spokojený, ne?“

„Neblázni!“ Kocúrik už toho začíná mít dost.

Chce vejít do pokoje k dceři, ta mu ale zamyká před nosem.

„No tak, Maruško, to jsem já, tvůj tatínek...“

„Nenamáhej se, nechce tě vidět. Dej jí čas. Pojď do kanceláře, tam všechno probereme...“

Manželé zamíří chodbou ke schodišti, odpovídají pokojské na pozdrav a snaží se dělat před personálem, že je vše v nejlepším pořádku. Kdyby tak věděli, že už to ví nejen celá kuchyně, ale povídají si o tom i uklízečky cídící brnění.

„Pingl Jirka, ten šoumen jim zbouchl dceru. A vzal roha. Kocúrik ho nahání, ale zdá se, že marně. Kocúriková je při Marii, a kdo ví, jak to všechno dopadne...“ šeptají si za jejich zády.

V kanceláři se Kocúrik uvelebí v kožené klubovce, jeho paní sáhne k servírovacímu stolku a oběma nalévá koňak. Ředitel ho vypije jedním lokem a žádá o druhý, jeho žena drahý alkohol znalecky poválí na jazyku a pak si ho labužnický pouští do hrdla.

Teprve potom spustí lavinu výčitek:

„To jsi ho musel hned vyhnat? Vždyť on ani neví, že Marie je... v očekávání!“

„Chceš říci, že je v jiném stavu?“

„Ale ano.“

„Pro Krista... Ireno, že jsem poslední, kdo to tady ví, nějak zapomínáš. Proč jsi mi to sakra neřekla - mně především. Jsem její otec, hlava rodiny. Nebo ne?“

„Neklej, prosím tě. Radši mi řekni, co budeme dělat!“

„Vyřídíme to zkrátka...“ začíná Kocúrik počítat na prstech.

„Především jí musíme najít někoho jiného. Ze slušné, prosperující rodiny, úměrně našemu stavu...“

„Co to plácáš?“ sáhla paní Kocúriková znovu po karafě s koňakem. „Co jí máš koho shánět jiného? Těhotná je s tímhle, ne?“

„Nejsi nějak moc romantická? To by to s tímhle pinglem asi chytla. Zapomínáš, jaké jsme s ní měli plány?“

„Ale oni se mají rádi!“ vzpurně hodila hlavou paní Irena.

„A kluk je na place docela šikovný...“

Kocúrik nesouhlasně vrtí hlavou. Nemůže pochopit, jak se ti dva do sebe zakoukali, je přesvědčen, že Jiří si jen chtěl užít.

„Vždyť jsme ji střezili jako oko v hlavě. Byli jsme tak opatrní...“

„To jí asi v tu chvíli moc nepomohlo...“ zasměje se Kocúriková jízlivě. „Jen se podívej, co jsem ji nahoře v pokoji sebrala...“

Na konferenční stůl položila již bez dalších slov malé fotoalbum v saténových deskách. Manžel po něm sáhne, otevře a na čele se mu vyrazí pot. Tak tohle by nečekal ani v tom nejčernějším snu. Detaily postelových scén, Jirkův obličej, o který jsou opřené dívčí nohy s nalakovanými nehty, Jiří, kousající do Mariina stehna, dvojakt, vyfotografovaný samospouští... ne, na tohle se tedy dál dívat nebude.

Znechuceně album zaklapne.

„To je... to je... nehoráznost... řekl bych až pornografie!“

„Ale nepřeháněj, miláčku, už jsi zapomněl, jak sis mě fotil na nudě u moře?“ slastně zavrňela paní Irena vzpomínkou. „A není to až tak dlouho, co se to stalo...“

„To je ale něco jiného...“ odhodil Kocúrik album zpět na konferenční stůl. „To jsme přece byli my dva, manželé...“

„Mě by spíš zajímalo, kde ten Jiří právě teď je...“ vracela se k realitě jeho žena.

„Musíme ho najít a přivést...“ nadechla se odhodlaně, „k oltáři!“

„Ty ses dočista zbláznila. Souhlasím, že ho musíme najít, ale ne, abychom ho dopravili na svatbu, ale, aby...“ nedořekl.

Jen po balkánsku prstem naznačil pohyb nožem, přiloženého k hrdlu.

„To snad ne!“ zhrozila se paní Irena.

„Už se na tom pracuje!“ ztvrdl mu pohled.

„To se ještě, drahý, uvidí...“ sáhla Kocúriková po albičku a listovala v něm až do konce, jakoby něco hledala.

Její nápad slavil úspěch. Mezi posledními fotografiemi byla momentka z vinice. Na fotografii Jiří s nějakým kamarádem a vrásčitým dědou, v pozadí klasický moravský domek se sklípkem.

„To by mohla být stopa!“ byla si jistá.

„Nojo, Morava...“ uklouzlo Kocúrikovi.

Kocúriková opatrně vyndala fotografii z alba, obrátila ji a z radovala se.

„Jackpot, miláčku! Terno. Trefa. Asi to máme!“

Na rubu snímku byl totiž poznamenán datum a název místa fotografování: Višňová.

„Nebo Višňové?“ nějak to nemůže přesně přechíst. Ale to bude jedno, „á“ nebo „é“.

Kocúriková se ukázala jako žena činu. Ihned začala organizovat záchrannou expedici a cestu na Moravu. Zbývá jen podívat se do internetu, kde to vlastně je, natankovat plnou a vyrazit. Kocúruk začal tušit, jak se mu komplikuje jeho vlastní plán Jirkovi likvidace. Snaží se tedy cestu zmařit:

„Na Moravu? To může být nebezpečné. Vždyť víš, že za Brnem začíná Orient...“

„Tím spíš nesmíme váhat. Aby se tam, Jiřímu něco nakonec nestalo. A Marie ovdověla...“

„Ježíši, vždyť se ještě ani nevzali...“ zahučel ředitel.

A sám pro sebe tiše, aby ho manželka neslyšela, přísahá: „Jako, že se jmenuji Kocúrik, ani se ti dva nevezmou!“

Sáhne po karafě s koňakem. Manželka mu ji vytrhne z ruky.

„Dnes již žádné pití,“ zavelí, „zítra časně vstáváme, můj drahý. A musíme mít na dalekou cestu čistou hlavu.“

Kocúrik ji nedokáže odporovat. Vnitřně ho však hřeje fakt, že likvidátor je před nimi o celou koňskou délku, řečeno dostihovým žargonem. Z cesty na Moravu se tedy vyklube jen docela hezký výlet. Spojí příjemné s užitečným a třeba tam dohodne dodávky nějakého zvláště povedeného ročníku bílého pro

hotelovou vinotéku. Archiv by neškodil, velkou módou začíná být i ledové či slámové víno. Mlsnými jazýčky gurmánů čím dál více žádané specialitky, které se ještě před pár lety dovážely z Rakouska a dnes se jim domácí produkce plně vyrovná. A brzy je kvalitou jistě i předčí.

Mohli by se při tom třeba zastavit v Mikulově na zámku, mají tam jedinečné vinařském muzeu, či absolvovat exkurzi v Loučském klášteře ve Znojmě, kde je republikový salon vín. Už se na to docela začíná těšit.

Můj dům, můj hrad

Prašnou silnicí mezi vinicemi se kodrcá letitý traktor bez střechy. Ten veterán jistě pamatuje časy první republiky, nejspíše by již patřil do nějakého technického muzea. Honza se však spokojeně pohupuje v kovové sedačce za volantem, jako by řídil zázrak techniky a ne obstarožní mašinu, kde ještě musí dvakrát vyšlapovat spojku a přerazovat s meziplynem.

Klárka po jeho boku, sedící na blatníku mhouří oči před oblaky prachu, které zvedají pneumatiky.

„Už abychom byli na asfaltce...“ povzdechne a Honza přidá plyn.

„Šlape jako hodinky, co?“

„Nikdy bych nevěřila, že ho dokážeš uvést do pohybu. Děda by tě pochválil, moc si na tom traktoru zakládal...“

„Nic to nebylo...“ mávl rukou. „Po dědově smrti jen dlouho stál. Odešla baterie a... a taky to chtělo dolejt šťávu!“

„A na to všechno jsi přišel sám?“

„Kozderka mi poradil. To bys nevěřila, jaké má zkušenosti a nápady!“ sáhl Honza po řadící páce na podlaze.

„Budeš se divit, ale věřila. Vždyť ho znám trochu dýl, než tebe!“

„Pozor, drž se!“

Traktor se mocně rozhoupal a pak se přehoupl přes můstek na okresní silnici. Minuli značení vsi, vítala je Višňová.

Klapot motoru přehlušilo mocné kohoutí kokrhání, za vápnem

svítící kapličkou uhnul Honza k řadě nízkých domků s bohatými štíty, leckde zdobenými lidovým ornamentem. Druhou ulici tvoří sklípky, jeden jako druhý. Honza sundal nohu s plynu, a projíždí obcí téměř krokem. Ví, co se sluší a patří. Na nějaké závodníky tady nejsou zvědaví, natož aby hlučel a prášil. To by ho parta staříků, odpočívající před jedním ze sklípků, nepochválila.

„Co tady schůzujete, ogaři!“ srdečně je zdraví všechny vespolek. „Nebo jste se sešli jen tak na kafe?“ volá na ně z výšky traktoru.

Dědové se usmívají, někteří pukají ze starých dlouhých dýmek, fajfky mají zdobené malůvkami jelenů či myslivců. Všechny náústky jsou ale, jak jinak, z višňového dřeva.

„To víš, kafe je moc dobrý na tlak, Honzíku!“

Zvedají dědové skleničky s vínem v odpovědi.

„Takhle bych se chtěl mít alespoň rok před smrtí...“ usměje se Honza na Klárku. „Tady je to tedy náramně zdravěj kraj!“

„Nejmłodšimu z nich je osmdesát. A koukej, jak jsou živí! To víš, víno je lék. To je dokázaný světovými lékařskými kapacitami. To bys měl vědět, když pořád ležiš v knížkách o víně...“

„Radši bych pořád ležel s tebou!“ svléká ji očima.

„Nejdřív práce, a pak zábava!“ usměřňuje ho děvče.

„Nepochybuju o tom...“ nemíní se přit Honza a trhne volantem do leva, objel vinaře Kozderku, krácejícího středem vozovky.

Místní populární postava. Občas poctivým vinařům pověst kazící, ale do téhle vesničky patří jak plaňka do plotu. Říkají mu alchymista nebo chemik, pro jeho věčné pokusy s vylepšením vína. Jeho sklípek zažil ledacos, ani o výbuchy u něho není nouze. Ještě dnes si vyprávějí u skleničky, jak mu před časem explodoval burčák, když zapomněl povolovat uzávěry kanistrů, připravených pro důvěřivé turisty, lačné prohlášené moravské pochoutky. Že to byl kvasící sirup plný cukru, by jistě nikoho z nich ani nenapadlo.

Kozderka je vysoký černý chlap s hranatou hlavou a houštím nepoddajných vlasů. Oči jako trnky. V pravačce svírá demižón opletený proutím.

„Co to neseš, Evžene?“ ozve se z hejna staříků.

„Coby, víno. Dyt' to vidíte, ne?“

„Ježíši, snad nám nechceš nabídnout?“ markýrují zděšení.

„Vám tak, jo, vy byste to ani neocenili!“

„Hlavně to nerozbij. Zase bys kontaminoval půdu!“

Všichni do jednoho se rozesmějí. A na znamení, že se baví, plácá jeden děda druhého přes ramena. Je vidět, že ten vtip je staršího data. Kozderka ho zná příliš dobře a tak jen mávne rukou. Ale je vidět, že ho to mrzí. Ví, že mu přezdívací „chemik“, ale už proti tomu neprotestuje. Horší je, když o něm roztrušují s vážnou tváří, že jeho víno je silnější než semtex. O tom se tedy vtipkovat fakt nemá, zvláště před potencionálními zákaznicí, myslí si v duchu a pospíchá, aby byl od té rozchechtané partičky co nejdál.

x x x

„A jsme doma!“ brzdí Honza traktor na dvorku.

Klárka svižně seskočí z blatníku. A spolu s Honzou, ruku v ruce, zamíří k domku, který rozhodně neopatrí k těm nejlepším ve vesnici. Pravdivě řečeno, střecha je jako příslovečné řešeto, omítka padá v celých plátech, okna i dveře žebrají o nátěry. V květináčích ale kvetou muškáty a staré zemědělské náčiní, včetně koňského chomoutu, použité jako dekorace na zdech dvorku, příjemně působí.

Honza sáhne po klice a zakleje, ta mu totiž zůstala v ruce. Snaží se tedy otevřít pomocí dlouhého, ještě snad ručně kovaného železného klíče, ale nejde mu to.

„Můj dům, můj hrad, co?“ pozoruje jeho snahu s ironickým pohledem Klárka. „Tenhle je, zdá se, pěkně nedobytný...“

„Okamžik, prosím o strpení, hned to bude...“ strká Honza do dveří.

Ty konečně povolují, povážlivě skřípají a viklají se jen na jednom pantu. Honza se je snaží upevnit, ale místo toho mu zůstane v ruce. Opře je tedy o stěnu chodby a snaží se do veselého tónu:

„Stejně je teplo. Lepší, když to bude větrat. A tady se stejně nekrade...“

„Taky tady není nic, co by se dalo ukrást...“ zakřenění se Klárka, „tedy, když si odmyslím tvé knížky, jak úspěšně pěstovat slámovku a biovíno.“

„Myslím, že by byl zájem o tvé umělecké výtvary...“ oplácí ji stejnou mincí.

Na mysli má ručně malované vinné láhve, které zdobí výklenek v chodbě domu, i nepoužívanou pec u kachlových kamen v kuchyni. Klárka jimi vylepšuje jejich rodinný rozpočet a na vinařských trzích jdou vždycky doslova na dračku.

„K obědu si ohřejeme zelňačku,“ rozhoduje děvče a točí se po kuchyni, jako rozená hospodyně. Sáhne po kohoutku u dřezu, aby opláchla hluboké talíře a hlásí :

„Honzo, voda neteče!“

„Včera tekla!“

Klárku, jak se zdá, v tomhle stavení nic nemůže vyvést z míry. Dokonce reaguje pobaveně:

„V pořádku. Tak já včera umeju ty dnešní štětce.“

„Nemožné děláme ihned, zázraky do tří dnů...“ zatváří se Honza, že jako to nic. „Okamžiček, já to jdu pustit.“

Klára tuhle situaci nezažívá poprvé. Sáhne pod dřež, kde nahnátne gumovou hadici. Povytáhne ji, zaklíní za kohoutek a čeká. Venku dojde Honza k pumpě. Zalomcuje táhlem a za okamžik voda začíná v kuchyni plnit dřež. Když se vrátí, Klárka již servíruje ohřátou polévku. Po jídle Honza kolegiálně myje nádobí a ona se konečně dostává ke svým štětcům.

Má jich celou řadu, některé leží odložené jen tak, jiné jsou uloženy ve starých kameňáčcích či moždířích. U okna má pracovní stůl s poličkou, plnou malovaných sklenic a lahví. Občas to Klárka zkouší i na kameny a kuchyňská prkénka. Lahve a sklenice jsou ale nejstylovější. Ačkoliv se jedná o lidové či naivní umění, je vidět že má cit pro námět, barvy a že Klárka zvládla i taje kresby a základy malířského řemesla.

„Nevíš, kde jsou kleště?“ ptá se Honza. „Nejlépe francouzák?“

„Na co prosím tě potřebuješ nářadí?“

„Na vodu, přece!“

„Ty si na to troufáš?“

„Spravil jsem traktor, spravím i vodu!“ naparuje se jako hoolub. „Budeš na mě pyšná!“

„A když se ti to povede, budu tě všude doporučovat...“ zvedne Klárka oči od palety. „To se může hodit, až na tom budeme nejhůř. To víš, řemeslo má zlaté dno... Nářadí jsi míval v komoře...“

Honza přikývne, a za chvíli, vybaven poloprázdnou opravářskou brašnou, zamíří do sklepení domku, kde je motor vodárny. Schází po schodech, ani nečeká, až se v šeru rozkouká. Tak se stane, že spočine po kotníky ve vodě.

„S tímhle asi nic nesvedu...“ hovoří sám k sobě a bez váhání udělá čelem vzad.

Aniž by se namáhal sundat si promáčené boty, kráčí do kuchyně. Zůstávají za ním, velké louže. Zvesela Klárce oznamuje:

„Už jsem našel tu vodu, co neteče!“

„Bezvadný. O jednu starost máme míň,“ oddechne si dívka a má náhle pocit, že se tady začíná i přes veškerý vrozený optimismus dusit.

„Jdu ven, na dvorku je aspoň sluníčko...“ oznamuje Honzovi.

Usedá na obrácené necky, které jim slouží spolu s omšelou thonetkou jako zahradní sedací souprava. Honza vyjde za ní, a ždíme si nohavice. Aniž by si cokoli řekli, společně kriticky obhlížejí zbědované stavení. Nevypadá to opravdu moc dobře. Omítka opadává, okna jsou oprýskaná, střecha dosti rozbitá.

„Necítíš se tak trochu jako sqoter?“

„O trochu úcty bych prosil. Toto je dům mých předků!“ usedá Honza na židli, aby si mohl sundat promáčené boty. Vzápětí letí na zem, thonetce se ulomila noha.

„Měli bychom zvážít tu rekonstrukci, Honzo!“ zamyslí se Klára. „Vždyť je to o zdraví...“

„O zdraví, o nervy, a taky, abychom se nedostali do řečí...“ snaží se celý problém zlehčit.

„Poslyš, chvilku je to legrace a romantika, ale bydlet fakt se tady nedá.“

„Tak opravit by se to dalo snadno...“ zvažní i Honza. „Kdyby ovšem byly peníze.“

Vážný tón mu ale dlouho nevydržel. Najednou má v ruce hrst hřebíků a kladivo a kouká, kde by co měl přibít. Hřebíkem ale omítku nevyspravíš, okna nenatřeš ani střechu nepokryješ. Snad jedině tu židli alespoň spraví.

„Klárko,“ přitáhne si děvče sobě a hledá ústy její rty.

Ta se nebrání, naopak. Vychutná jeden druhého. Po dlouhém polibku Honza Klárce slibuje:

„Počkej! Až udělám tu slámovku, tak budu nejslavnější vinař široko daleko a pak ti tu postavím super sídlo!“

„Nojo, až udělám slámovku, až udělám slámovku...ale to bude ještě hrozně dlouho trvat a kdo ví, jak to dopadne!“ vytrysknou ji nečekaně slzy do očí. „Víš, že by nám naši pomohli...“

Odtahuje se od něho, Honza nesouhlasně vrtí hlavou:

„Ale no tak, to už jsme přece probrali. Slzy na mě prosím tě nezkoušej. To není fér. Tvůj táta si už takhle ze mě dělá srandu, kde může. A já abych si od něj ještě bral peníze?“

„Na tom přece není nic špatného, když rodiče pomůžou svým dětem, ne?“

„Nezlob se, ale ne. Takhle mě nebere vážně, potom by to bylo ještě horší.“

Klárka si otřela oči hřbetem ruky a rezignovaně přikývla:

„No tak jo. Jak chceš. Počkáme, než to spadne. Jak tak koukám, ono to už stejně dlouho trvat nebude!“

Zhostilo se mezi nimi tíživé ticho. I když se nepohádali, radost jim výměna názorů nepřinesla. Honza se pokusil o nejlepší možné řešení sporu v duchu stařenčina pořekadla o tom, že duchna všechno srovná. Klárka však jeho lákání k milostným hrám tentokrát nevyslyšela. Vymluvila se, že chce ještě chvíli malovat lahve. Má nějaké objednávky a je to prozatím jejich jediná jistota.

Honza přikývl a sáhl po kladivu. Alespoň tu židli spraví. To však netuší, že do thontky, staré poctivé židli z krouceného

dřeva, nikdy hřebík nenatluče.

„Sakra!“ praštil se při nejbližší příležitosti do prstu.

Z druhé strany plotu od ulice se objevila hranatá hlava Kozderky. Jedním pohledem soused zhodnotil situaci. Tentokrát to nebude on, ze kterého si v obci všichni dělají legraci.

„Koukám, že máš Honzíku co dělat?!“

Ten mi tady scházel, pomyslí si Honza v duchu, ale usmívá se.

„Dobrý den, pane Kozderka. To víte, ve stavení je pořád co dělat. Nechci se nudit, tak vyrábím nábytek...“

„Jo? A jak ti to jde?“

„Ale prima, už mám na to grif!“ tluč Honza do židle tak, až se mu rozpadne pod rukama celá.

Kozderka se baví jeho trápením. Ale pro to sem nepřišel. Má za lubem něco daleko jiného. Musí se k tomu ale dostat oklikou. Takový je vesnický zvyk.

„A co vinohrad? Jak ti to jde?“

„Vinohrad?“ Honza odvětil téměř zamilovaně.

Odhodil kladivo a chlubil se:

„Krásně mi to jde. Vinohrad mám jedna radost. Přijďte se podívat! Letos už jedu všechno bio. Vypadá to moc dobře.“

Kozderka jeho nadšení nesdílí. Opřel se rukama o plaňky plotu, zdobené starými džbánky a plecháčky, co odsloužily. Obličej mu zvážněl hranými starostmi. Jak on to vidí, a to se vyzná, jak nikdo ve vsi, žádná sláva to nebude.

„No, já nevím, zdá se spíš, že bude špatnej rok. Hodně deště, málo sluníčka, zima.“

„Moc sejčkujete, pane Kozderko!“

Honza považuje debatu za ukončenou a obrací se, že už musí pokračovat v práci. Kozderka se ale nemíní nechat odstrčit. Musí mu přece říci, proč sem za ním vlastně přišel. A tak již spustí bez okolků a přešlapování:

„Honzíku, tak jsem přemejšlel, mám tam dole u vás tu trať, chtěl bych ji rozšířit...“

Honza tuší, o co sousedovi jde, ale předstírá, že nechápe, o čem je řeč:

„Tak to rozšiřte, pane Kozderko. Rozšiřte to, dokud to jde. Než nám Evropská unie zadržne další vinařské kvóty...“

„Ale ty mi nerozumíš, Honzíčku...“ sládne Kozderka. „Mluvíli jsme o tom kdysi s dědou. Chtěl mi prodat tu svojí trať vedle.“

„Nojo, ale děda umřel. A já nic prodávat nechci, pane Kozderka!“

„Nikdy neříkej nikdy!“ soused se lišácky se zatvářil. „Dal bych slušnou cenu...“

„Už jsem řekl, nic prodávat nebudu.“

„Zvaž to, Honzíku. Jak říkám, dal bych slušnou cenu. To by pak bylo na barák, ne? Udělal by sis nová okna, dveře, podlahy, rozvody, fasádu... Klárce by se to určitě líbilo, přemějšlej, chlapče... a ještě by ti něco zbylo...“

Honza se měří sousedem očima, vypadá to, že mu řekne něco nelichotivého. Jednou řekl ne, tak co ho bude Kozderka přemlouvát. Ostatně, jak znal dědu, nikdy by z vinohradu neprodal ani hroudu, natož celou trať.

Náhle vzduchu ucítil Honza něco štiplavého. Nasál chřípím, že by někdo za bílého dne v obci pálil větve? Nebo někdo ve vesnici strčil do sporáku pár petláhví, aby to lépe hořelo? Za Kozderkovými zády se najednou začal valit sloup dýmu. Honzovi je ihned jasné, že stoupá ze sousedovic sklepa.

Ovládne se, aby nezpůsobil poplach, jen přistoupí k sousedovi blíž a oplácí mu stejnou mincí:

„A jak to jde vám? Dobře?“

Kozderka skromně klopí oči.

„Tak, nestěžuju si. Loni jsem prodal hodně burčáku... do Prahy. Urodil se mi dřív. A teď dělám výbornou pálenku z toho, co zbylo.“

„Tak to jste pašák!“

„No,“ naparuje se Kozderka, „abych tak řekl, kdo umí, ten umí, ne?“

„Tak teď děláte výbornou pálenku...“ opakuje po něm Honza.

„To vidím...“

Kozderka nechápe jeho slova, za jeho zády ale dým houstne a černá.

„Jak to myslíš?“

„No tak, jak to říkám. Že to vidím...“

Konečně i Kozderka ucítí kouř, unikající z jeho sklepa. Zadržává, zavětrí a otočí se. Okamžik nevěřicně civí na oblak dýmu a pak zařve:

„Pro Krista! Hoří! Hoří! Vlastně...“ uvědomí si situaci, že by se mohl dostat do potíží, neboť pálí takříkajíc na černo. Za to jsou velké pokuty, a možná i kriminál.

Vyděšeně se rozhlédne kolem a již jen šeptá:

„Hoří... ahoj...“

„Mám brknout na hasiče?“ trápí ho Honza.

Kozderka odmítavě mávne rukou a běží ke svému domu, odkud se ze sklepa valí dým...

x x x

Honza s Klárkou šplhají po žebříku na půdu. První Klárka, za ní její chlapec. Mlsně ji kouká pod sukni, těsně před očima má její zadeček. Mlsá očima její stehna i růžový trojúhelník kalhotek. Snaží se jí dlaní pohladit alespoň lýtku, ale dívka protestuje, že ji to lechtá.

Když jsou na půdě, nadočkávě ji k sobě přivine. Líbá ji na rtech, na krku a pomalu rozepíná její blůzku. Dívka mu vláční v náruči, již neprotestuje, že ji to lechtá a nebrání se, když ji rozepíná i podprsenku. Naopak, zvedá ve věčném ženském gestu obě paže nahoru, aby ji mohl laskat odhalená ňadra. Naběhlé bradavky ho bodají do dlaní, mazlí je se zamilovaným šepotem, že má ty nejkrásnější bobulky na světě. Klára roztouženě sténá. Dech se jí zrychluje. Vyhladověle se tisknou k sobě a klesají do závěje žluté slámy.

„Ještě... ještě...“ zmítá se Klárka pod nárazy Honzova jeho těla.

Zatíná mu do zad nehty, drásá mu ramena a v okamžiku nejvyšším rozkoše ji z vlhkých úst uniká dlouhý a slastný nárek.

Do čtvrtice všeho dobrého...

Milostná vášně odezněla jako májová bouřka. Klárka si vybírá z vlasů úlomky slámy, a urovnává si prádlo. Honza ji ještě okamžik hýčká v náručí:

„Jsi sladká, nejsladší. Jsi...“ hledá ta pravá slova, „jsi moje slámovka!“

„Bylo to moc hezký...“ pohladí ho po tváři děvče. „Jen si nejsem jistá s tím přirovnáním, Honzíku. Teď se mrkneme, jak ti zraje...“

„Tak jdeme na to...“ souhlasí.

Pár kroků od žebříku se půda mění v sušárnu vína. Klárka si oře pavučinu z obličejů, místy se musí hrbít, aby prošli pod žebrovím trámů. Celý prostor je z poloviny vyplněn řadami dřevěných roštů, naskládaných na jednoduchých konstrukcích do pater, na nichž je položena sláma, na které odpočívají úhledně poskládané hrozny. Už nemají podobu čerstvě ustřiženého hrozu, bohatých, šťavnatých bobulí, ale začínají se scvrkávat a vráštět. Zošklivěly, ale hrozinky z nich ještě zdaleka nejsou.

V druhé části půdy jsou pak hustě natažené dráty v několika řadách. I na nich jsou zavěšeny hrozny, poněkud tak připomínající roztodivné vánoční ozdoby.

„Bacha...“ Honza opatrně našlapuje na zaprášená prkna. „Abys náhodou nepřistála v kuchyni!“

„Nebo v těch mých uměleckých výtvorech. Těch by bylo fakt škoda...“ oplácí vtip vtípem, jako by netušila, že Honza to varování myslí vážně.

Ten si bez okolků lehá na špinavou podlahu a zespoda pozoruje vinné hrozny.

„Už to nebude dlouho trvat, za chvíli budou suchý!“ spokojeně mlaskne. „Až v nich zbyde jen to nejlepší, tak to vylisuje. A až to vylisuje, to bude nádhera... nádhera...“ nadšeně opakuje poslední slovo.

Klára jen přikyvuje a obhlíží střechu.

Nesčetným množstvím děr sem proudí sluneční paprsky, zrovna

tak sem ale bude zatýkat, až přijdou deště. A bude po slámovce, napadne ji. Všechna ta práce půjde do kopru. Některé otvory ve střeše jsou tak velké, že se jí tam vejde hlava. Rozhlédne se tedy, a vidí u Kozderků před domem se sklepem čilý ruch.

„Jé... Honzo!“ diví se. „U chemika asi hoří...“

„Já vím...“ přikývne. „Ukaž, já se taky mrknu...“ vystřídá ji v otvoru po vypadlých taškách.

Na dvoře u sousedů pobíhá paní Kozderková s vědry, její manžel zápasí s letitým hasícím přístrojem.

„No to je vůl...“ komentuje Honza jejich snahu o likvidaci ohně, který řadí kdesi uvnitř sklípku. „Radši to nechá vyhořet, než aby prasklo, že pálí načerno kořalku. Teda jestli se tomu dá říkat kořalka...“

„Co se bojí?“ diví se Klára. „V tomhle kraji od nepaměti pálí přece každěj, i farář.“

„Jeho výrobky jsou ale silně zdraví škodlivé!“ baví se Honza pohledem na Kozderku, který konečně uvedl hasící přístroj do chodu a jak se dalo čekat, prvním proudem zasáhl místo plamenů vlastní ženu. „Dalo by se to posuzovat jako obecné ohrožení a v případě konzumace útok na skupinu obyvatel!“

„Tvůj optimismus bych tedy chtěla mít...“ nesdílí jeho náladu Klárka. „Mě přechází všechna sranda, když vidím, v jakém stavu je tahle střecha...“

O tom, že má pravdu svědčí nejrůznější kbelíky, hrnce a kastrolы, rozestavěné pod největšími dírami na zachytávání dešťové vody. Místy jsou přibyté igelity i kusy linolea. Není to hezký pohled.

„Letos bude abnormálně suchý rok,“ nenechá se Honza vést z míry. „Pak to už fakt opravíme, věř mi!“

Klárka mávne rukou a chystá se podívat až do nejzazšího koutu půdy. Honza ji chytne za rameno:

„Počkej, radši moc nešapej támhle, a támhle, taky támhle, možná támhle... Onehdy mi přesně tam, kde teď skoro stojíš, zajela noha do podlahy. Mohla by ses vážně propadnout...“

„Nemůžeš sem tedy dát alespoň nějaký prkna?“

„Podívám se po nich do kůlny.“

„Ta ještě stojí?“ hraje Klárka údiv.

„Já nevím, už jsem u ní dlouho nebyl!“ chechtá se Honza a zkoumá hrozny.

Diví se:

„Nějak se tomu nechce schnout. A to je tady prosím průvan! Potřebuje to ještě nějaký čas.“

„Ty se divíš? Jak to má t a d y schnout?!“ klade důraz na slůvko „tady“. „Se zeptej táty, jak má vypadat sušárna na slámovku!“

„Já to náhodou vím...“ souhlasí Honza nečekaně. „Takhle teda ne!“

Kritickým zrakem si prohlíží staré cementové tašky zevnitř. Jo, to tedy rozhodně není bramax, taška na celý život, honí se mu hlavou myšlenky. I když, asi by jim neměl křivdit. Pod jejich ochranným pláštěm si spokojeně žily nejméně dvě generace jejich rodu. No, a teď už mají odslouženo. On už taky ani děda příliš nebyl na opravy. Taky asi doufal, že nastoupí mláďa v podobě Honzíka, který ale zatím dělal po světě nejrůznější neplechy. Ale všechno má svůj čas. Život si ho ohobloval. Zmoudřel, cítí, že sem opatří, a je zkrátka doma tady. Po Praze si už ani nevzdechne. Teď je to tu na něm.

„Honzíku, já jdu dolů...“ volá na něho Klárka.

„Nojo, tady se klinkají další tašky, pokusím se je upevnit,“ přikyvuje.

Ze spoda prohlíží uvolněnou krytinu. Snaží se je usadit, ale jedna z tašek klouže dolů. Za ní putují s rachotem další, je slyšet, jak se dole tříští o zem.

„A máme nový vikýř!“ povzdechne si nahlas.

Na podlaze půdy se povaluje několik nerozbitých tašek. Bere je do ruky s tím, že díru musí spravit venčí.

Opatrně se vsouká do vzniklého otvoru a vylézá na střechu. Balancuje na samém jejím vrcholu a snaží se silou vůle potlačit šimráni v žaludku. Nikdy neměl výšky rád. Ale výhled je od tud náramný. Z ptačí perspektivy mu nic neutěče. Z Kozderkova

sklepa se pořád ještě kouří, ale už to není tak dramatické, jako ze začátku. Manželé Kozderkovic se činí. Kozderka popohání ženu, aby mu nosila kýble vody od studny, sám pak hasí ve sklepě. Z nejhoršího jsou už asi venku...“ napadne Honzu a věnuje se opravě.

Když je hotov, tak si uvědomí, že díru sice zadělal – ale zvenku! Jak se dostane teď dovnitř na půdu, netuší.

„Sakra...“ rozhlíží se a přemýšlí, jak se dostat bez úrazu dolů.

Chtělo by to žebřík, napadne ho logicky.

„Klárko... Klár... kóóó...“ marně se snaží dovolat, Klára v kuchyni ho neslyší.

Opatrně našlapuje, spíš se šourá než jde po hřebeni střechy k jednomu ze štítů. Zezdola se nese křik, který ho donutí, aby se na okamžik zastavil a podíval, co se to u Kozderků děje.

Tam se ale dějí věci!

Kozderka ve sklípku řve tak, až je to slyšet ven. Honza ze střechy vidí, jak soused vybíhá na dvůr, přímo do cesty manželky s plným kýblem. Ta v domnění, že její muž hoří, na něho chrstne celé vědro vody. Ten ji vytrhává kovový kbelík z ruky, naráží si ho na hlavu jako helmu a strhává ženu k zemi. Kryje ji vlastním tělem. Honza tu frontovou situaci pobaveně sleduje s úsměvem až do okamžiků, kdy se nečekaně ozve silný výbuch. Následuje tlaková vlna a Honza ztrácí rovnováhu. Pokouší se zachytit komínu či hromosvodu, ale to se mu nevede. Zaškobrtne a překulí se přes okraj střechy. Nezadržitelně padá. Poslední, co si pamatuje je pocit, že je pták s přeraženým křídlem....

x x x

I přes to, že se zřítíl nejméně ze tří metrů, tak ho kupodivu nic nebolí. Honza otevírá oči a vidí nad sebou známý obličej. Tvář vrásčitá jak čerstvě bránami upravená vinice, laskavé a všechápající oči, věčný úsměv na rtech – vždyť to je děda, uvědomuje si.

„Dědo... kde se tady bereš?“

„Co to tu vyvádíš, chlapče?“ odpovídá mu otázkou.

Honza se zvolna posadí. Je mu dobře. Má radost, že je děda opět zpět, jak je to možné, tak nad tím nepřemýšlí.

„Spravuju střechu, dědo...“

„Jo... jo...“ puká z fajfky starý. „Koukám, že je furt nějaká... divná. Nic si z toho nedělej. Já z ní spad sedmnáctkrát. No ale pak jsem jednoho krásného dne zjistil, že už se skoro nezvednu, tak jsem toho nechal. Teď je řada na tobě...ale ty jsi mladej, a zvládneš to!“

„Myslíš?“

„To si piš!“ kývá přesvědčeně šedivou hlavou děda. „Chce to jen chtít!“

„To jo, ale stejně z toho padání nejsem moc nadšenej...“

„To víš, hochu, všechno má svý. Ale ty si s tím poradíš. Máš tu navíc Klárku, tak co... ta tě zvedne. Já tu jednou ležel až do večera, než mě starej Kozderka našel. No, teď tě ale budou čekat jiný zábavy, to budeš koukat. Tak se tady neválej a vstávej...“

„Co říkáš, dědo?“ stará se Honza. „Jaký zábavy?“

Děda se mu však ztrácí v mlze, slábne i jeho hlas. Honza náhle nemůže unést tíži víček, která jsou jak z plátků olova. Zavírá oči, ale usnout nemůže. Burcuje ho k životu nový rezolutní rozkaz:

„Vstávej! Povídám vstávej!“

I tenhle hlas Honza dobře zná. Kdy ho ale slyšel naposledy? Už to budou dva roky. Nejméně. Ví dobře, komu patří. Vždyť oni byli svého času nerozlučná dvojka.

„Tak sakra vstávej, pak si zase hned lehneš!“

Honza se probírá k vědomí. Leží na dvorku na hromadě písku, která zbrzdila jeho pád. Před časem ji přivezl, že se pustí do opravy omítky domku. Naštěstí zůstalo jen při plánech a dnes mu to s největší pravděpodobností zachránilo život. Nebo pár zlomenin, přinejmenším.

Konečně Honza otevře naplno oči. A dívá se do obličeje starého kamaráda Jirky. Ten je v číšnickém saku a zdobí ho motýlek, ale jinak se proti chvíli, kdy se viděli naposledy, vůbec nezměnil.

„Já už jsem platil pane vrchní...“ vyhrkne Honza a dodá:

“U vašeho kolegy...”

Pak se s ním opět zatočí celý svět a on se zase odebere do limbu.

x x x

Klárka se sklání nad letitou manželskou postelí s vysokými čely. Na stěně nad postelemi visí kulatý obraz Bohorodičky s malým Ježíškem v náručí. Honza leží v nadýchaných duchnách ve špinavých montérkách i botách, jak ho sem před chvílí přinesli. O jeho tváře pleskají lehké políčky, jak se ho Klára snaží dostat k vědomí. Konečně se Honza začíná probírat.

„No zaplaťpánbůh. Tys mi nahnal strachu,“ raduje se děvče. A hned se ptá: Jsi celej?“

Honza se pomalu zvedá, usedá na kraj pelesti. Zkouší ruce i nohy, opatrně kroutí hlavou ze strany na stranu. Všechno, jak se zdá, je v pořádku.

„Všechny tělesné funkce zachovány. Tedy alespoň doufám, že všechny sestři...” významně se jí podívá na prsa.

A už se mu vrací humor. Ukazuje na roztržené kalhoty a glosuje:

„Hele, nohavice zařvala, já ani necek!“

„Cos to, prosím tě, vyváděl?“

„Já za nic nemůžu...” brání se. „To Kozderka! Doufám, že mu za to lehl barák popelem!“

„Jestli ještě jednou vylezeš na tu blbou střechu, tak jdu pryč...” tentokrát to myslí Klára vážně. „Tohle už je po čtvrtý. A vypadni z tý postele v těch špinavejch hadrech!“

Honza ji poslechne, na ukázkou, že je v pořádku udělá pár dřepů a dokonce se pokusí o sérii kliků. Pak se otočí na Kláru a zvážní:

„Představ si, že jsem měl živej sen. A víš, kdo ke mě v tom snu přišel? To bys nevěřila. Děda, ten chodí často, ale teď se přidal i Jirka. Byl celej bílej a měl motýlka. Pamatuješ Jirku, ne?“

„Na toho se tedy rozhodně nedá zapomenout.“

„On je ti snad taky mrtvej. Jinak by přece ke mně nepřišel... jako děda...”

„No víš,“ zrozpačitěla Klára. „Abych pravdu řekla, myslím, že není...“

„Že není, co?“ nechápe Honza.

„Mrtvej. Řekla bych, že je až moc živěj.“

Její slova potvrdí rána, nesoucí se ze dvorka. A zaklení známého hlasu:

„Kurňa!“

Honza na víc nečeká a běží na zápraží. Musí se štipnout do tváře, aby se přesvědčil, že opět nesní. Na konci dvorku, vedle stodoly, stojí traktor, nabouraný do již tak nachýlené kůlny. Z proraženého chladiče se mu kouří a kapající voda tvoří kaluž. Od volantu seskakuje Jirka, nezdá se, že by to ta drobná nehoda vyvedla z míry. Tváří se, jako by se jejich cesty nikdy nerozešly. Jako by se vídali každý den.

„Tak vida. Tys ten svérázný banžídžaping přežil!“

„Nazdar!“ Honza neví, zda mám mít z nečekaného setkání po letech radost, nebo vztek. „Co tu děláš?“

„Ale tak, vždyť to znáš, ne? Jdu jen tak náhodou okolo, tak jsem si řekl, že se mrknu na starýho kámoše...“

„Co je tohle?“ ukáže Honza na havárii.

„Tak to sorry...“ zajiskří Jirkovi v očích. „Sorry za tu kůlnu. Sem to chtěl jen vyzkoušet. Traktor jsem ještě neřídil, jinak už všechno, to si ale asi poznal...“

Honza udělá první opatrný krok směrem k Jirkovi. Jako by pořád nevěděl, co se bude dít, jestli nevidí zjevení. Jirka ho však popadne nedočkavě okolo ramen:

„Pojď do mé náruče, než tam bude nával!“

„Ty vole, jseš to fakt ty? Já už myslel, že seš duch!“ raduje se jeden z druhého.

„O náhradu škody uháněj můj pojišťovací ústav!“ směje se Jirka.

Oba se uvelebí na neckách, mají si přece toho tolik vyprávět.

„No to je něco, kdes vzal ten vohoz?“

„Jak dlouho jsme se neviděli?“ jeden překřikuje druhého.

„Na to se musíme...“ velí Honza, ale již nestačí dořící slůvko – napít.

Nedávno také vyšlo...

Miroslav Fišmeister / DVOJÍ DECH / ISBN 978-80-7487-000-2 / Počet stran 80 / Formát 118x164 / Vazba brož. / Cena 150 Kč

Fišmeisterova devátá sbírka má opět rysy jako ty předchozí: „je plachá, niterná, důvěrná a vstřícná k čistému vidění dětí a Božích bláznů“ (J. E. Frič), umí vtáhnout čtenáře do svébytného světa. Miroslav Fišmeister se tu projevuje jako autor drobných, leč pregnančně přesných poetických záseků, jako onen pověstný „virtuos hravého neklidu“.

Jana Tesaříková / LEŤ, VOLAVKO! CHVÍLE S JIŘINOU JIRÁSKOVOU / ISBN 978-80-87631-95-9 / Počet stran 72 / Formát 115x195 / Vazba brož. / Cena 159 Kč

Vznik citové vazby mezi dvěma ženami, kterým osud dopřál strávit spolu jen několik dní. Vývoj vzájemné důvěry a odhalování vnitřních já. Autorka zachycuje nesmazatelné okamžiky s velkou českou herečkou a ukazuje ji v roli napsané životem. Přesto, že její tělo bylo sužováno těžkou chorobou, navrch měla citlivá duše.

Štěpán Příkazský / AMERIKÁN Z LUŽIC / ISBN 978-80-7487-007-1 / Počet stran 224 / Formát 125 x 190 / Vazba váz. / Cena 299 Kč

Vzpomínková kniha „posledního slováckého gajdoše“, jak byl Štěpán Příkazský (1902–1993), výrazná osobnost Podluží, často titulován, přináší jeho slovy vyprávěný příběh šohaje, kterého nešťastná láska vyštvala do Argentiny. Tam poznává legendární cestovatelskou dvojici Hanzelku a Zikmunda (jejich návštěva mezi krajany v pamětech nemůže chybět). Oba o jeho osudu píší záhy celou jednu kapitolu do svého veleúspěšného opusu Tam za řekou je Argentina. Příkazský nejprve popisuje dvacet let na Podluží, dětství, mládí a jinošství prožité v Lužicích a Mikulčicích, poté nelehký život vystěhovalce na jihoamerickém kontinentě. V knize, jež končí návratem rodiny do Československa v roce 1950, tak zachycuje více než polovinu minulého století.

Viktor Labský / DRAKKAR / ISBN 978-80-7487-009-5 / Počet stran 172 / Formát 125 x 190 / Vazba váz. / Cena 220 Kč

Dobrodružná novela pro mládež. Hlavními hrdiny jsou dva čtrnáctiletí vikingští hoši, jeden svobodný a druhý otrok. Navzdory zákazu jdou lovit ryby daleko do hor. Když se příští den vrátí, zjistí, že jejich osada byla vyvražděna. Zdá se, že i oni sami jsou tak odsouzeni k záhubě, neboť jsou bez prostředků a blíží se severská zima. Doprovodné kresby Petra Horáčka navazují na burianovskou tradici české knižní ilustrace.

Více na www.carpe.cz

Naše e-knihy je možné zakoupit v aplikaci pro iPad Carpe Diem Online (App Store) a na webové adrese: <http://eshop.carpe.cz>

Používáte iPad?

Chcete mít naše knihy v luxusním grafickém provedení?

Chcete se dívat na filmy speciálně natočené k e-knihám?

Chcete poslouchat zajímavá a nezřídka unikátní audia?

Stáhněte si zdarma v App Storu naši aplikaci

CARPE DIEM ONLINE.

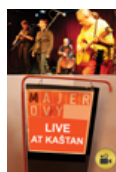

První českou distribuční aplikaci
nabízející vedle knih i tituly s digitálním videem
ve vysokém rozlišení:

české i cizojazyčné filmy
záznamy koncertů
záznamy divadelních představení

Digitální video můžete sledovat
i prostřednictvím jedinečného webu

ikikoncert

Ivan Černý
2bobule

Vydalo nakladatelství Carpe diem
jako svou 348. publikaci
v Brumovicích roku 2016
Vydání první (v Carpe diem)

www.carpe.cz

Elektronické knihy pro iPad, doplněné filmy, koncertními záznamy, záznamy divadelních představení, rozhovory, autorským čtením, záznamy z archivů, fotografiemi a dalším bohatým multimediálním obsahem, najdete v aplikaci App Storu **Carpe Diem Online**.

Digitální tituly Carpe diem včetně knih, jež doplňují filmy a koncerty, pro čtečky, tablety a počítače, jakož i fyzické knihy a nosiče naleznete na: **<http://eshop.carpe.cz>**

ISBN 978-80-7487-175-7 (epub)
ISBN 978-80-7487-176-4 (mobi)
ISBN 978-80-7487-177-1 (pdf)